

- ההתחדשות תיעצנו לטובה
- מנוחה
- לזכות לקבל מרביתו יותר
- ברכת אותה רבה א.
- מחשוק השחור אל חנור המטרה
- התורה הזמנית:
- הארת פנים
- מקורות אור' מל דפי השבוע בלקו"ה
- ניסופין לקבלת התורה
- אותה לא עבד
- תפילה על חינוך הבנים
- המשכנת חיות במצוה
- אכילה ומלאכה לפני ספירת העומר
- עלי מרפא
- שער הגיליון
- יון הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לענר
- שאל בני
- הלכה פטוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עולם חסר מנוחה

בעולם שכולו עשייה, יש משהו מרכזי שחסר: מנוחה. יש שעות שינה, יומי חופשה, אבל מנוחה אין

יקר וחשוב ומשעשע, שאין צורך שהיא תעשה כלום. אדרבה, כל חביבותה בעצם קיומה, ואז לנו אם היא תשכח מכך, תתבלבל ותתחיל אף היא 'לעשות'...

ה' יתברך ברא בתוכנו שני חלקים; חלק של 'בנים' וחלק של 'בת'. יש בנו כח של פעולה יצירה ועשייה, ועלינו להשתמש בו - כדי לעשות מעשים טובים ולבנות את

העולם מורכב משיעיות; שבע ימים בשבוע, שבע שנים בשמיטה, ושבע שמיטות ביובל. כל שביעיה שכזאת נחלקת לשש ואחת; שש ימים בשבוע, ושבת. שש שנים, ושמיטה. שש שמיטות, ואז גם יובל.

על פניו, העולם קיים בזכות מה שעושים בו. אם לא היו אנשים שקמים בבוקר, ועובדים קשה מבוקר עד ערב; ליום, לפעול, לבנות ולתקן - לא היה עולם. ככל שיש יותר אנשים, ויותר שעות עבודה, כך העולם נעשה יפה יותר ומתוקן יותר. כך לכאורה.

אילו אנשים היו נחים כל היום וכל הזמן. קמים בבוקר, יושבים רגל על רגל ונחים. כך כל יום וכל היום, עד שמתעייפים מלנוח והולכים לישון עד מחר בבוקר, כדי לקום ולהמשיך לנוח - לא היה כלום. לא בתים, לא אוכל, לא בגדים, לא משפחות ולא קהילות. כלום. עולם חרב.

באותה מדה גם להיפך. אחרי כל כך הרבה אנשים וכל כך הרבה שעות עבודה, יש משהו מאד מרכזי שחסר: מנוחה. קמים בבוקר, ומתחילים לרוץ ולרוץ ולרוץ, עד שמתעייפים והולכים לישון כדי לקום בבוקר ולהמשיך לרוץ. אין מנוחה.

ולא, זה לא שאנשים אינם נחים, הם כן. יש שעות שינה, ויש ימי חופשה, וגם הרבה מאד מנוחה באמצע העבודה... ולמרות זאת, חסר שם מנוחה. גם כשנחים, עדיין נמצאים בתדר חסר מנוחה. תדר תובעני, דורש, מלחין, מצפה, ולעולם לא נינוח ושלם.

באה מנוחה

מה היה העולם חסר? מנוחה. באה שבת באה מנוחה.

צריך את שניהם. צריך ששה ימים של עבודה, וצריך גם שביעי של מנוחה. צריך שש שנים של עבודה, וצריך גם שנה שביעית של שמיטה. מי שלא טרח בערב שבת, מה יאכל בשבת. ומי שאינו אוכל בשבת, מה הועילה טרחתו בערב שבת...

מעשה במלך שהיו לו ששה בנים ובת אחת. זה הסיפור של העולם; הקב"ה ברא ויצר ששה בנים ובת אחת - ששה ימים ושבת, ששה שנים ושמיטה. הבנים הם אלו שעובדים, מתייגעים, יוצרים ועושים. הבת אינה עושה כלום, היא כאן רק כדי להיות. מי מהם חשוב יותר?

"ואותה הבת הייתה חשובה בעיניו מאד, והייתה חביבה בעיניו, והיה משעשע עמה מאד". הבת היא הסיפור. היא אמנם לא עושה כלום, אבל עצם קיומה כל כך

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

אם תתחדש בכל יום
תמצא עצה לכל דברך

יום ו עש"ק. תרכ"ט

וְעָמָה אֵינִי יוֹדֵעַ מִהֵנָּה לְהַחֲמִיל לְקַבֵּל לָכֵן. פִּי בִדְאִי אִי אֶמְשֹׁר לְבָאֵר לָכֵן כֹּל מִה שֶׁנֶּדְבַר בְּיָמֵינוּ הַלֵּל. אֶךְ תִּהְיֶה לְאֵל פֶּרֶי יֵשׁ בְּיָדְכֶם כֹּל הַסִּפְרִי קִדְשׁ מֵאֲדוֹנֵינוּ מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ זְכוּנוּ לְבָרְכָה וְיַעֲמֵט מִמֶּנּוּ שְׂבָאֲרֵי בָהֶם בְּחִסְדּוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְגַם הַתְּפִלּוֹת וְהַשְׁמִיחוֹת הַקְדוֹשׁוֹת וְסִפְרֵי מַעֲשֵׂי־הַיָּד הֵם בָּהֶם וְהַפֶּן בָּהֶם וְסִיב וְגַל בָּהֶם וְמִהֶם לֹא תִזְנֶה שְׂאֵין לָךְ מִדָּה טוֹבָה מִהֶם. פִּי אֵין שׁוֹם דְּבַר עֲצָה בְּעִבּוּדֵי ה' מִמֶּנּוּ מִקֵּם שׁוֹלָא תִּתְּנֵה לְמַצּוֹת בְּסִפְרֵי הַקְדוֹשִׁים, פִּי הֵם כֹּלֵם מְלָאִים עֲצוֹת לְכָל אָדָם שֶׁיַּעֲמֵל בְּכָל דְּרָגָא וְדְרָגָא בְּכָל מִינֵי עֲלִיּוֹת שֶׁיַּעֲמֵל. וְכָל מִינֵי יִיחֻדוֹת שֶׁיַּעֲמֵל וְכָל דְּבָרֵי הַרְבֵּה בְּזוֹת. וְהַעֲקֹר שֶׁתִּתְּנֵהוּ לְכֵסֶם מִה שֶׁהִזְדִּיר מֵאֵד שְׂאִסּוֹר לְהִיּוֹת זָקֵן, וְהִרְסֵי קוֹלֵו הַקְדוֹשׁ וְקָרָא בְּקוֹל דְּגוֹל וְאָמַר "אֵלֶּס טָאֵר מִעַן נִיט זִיין" וְכו'. כִּנְדָּפֵס מִזֶּה קִצָּת. וְכָדֵר הִזְדִּירוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּנוֹם לְבָרְכָה עַל זֶה כִּמְהָ פְּעֻמִּים וְאָמְרוּ בְּכָל יוֹם יִהְיֶה בְּעֵינֶיךָ פְּחַד־שֵׁים, וְכֵן אָמְרוּ בְּכָל יוֹם יִהְיֶה דּוֹמָה בְּעֵינֶיךָ בְּאֵלֵי הַיּוֹם בְּנִסְתָּ עִמּוֹ בְּבִרְיַת וְכו' הַרְבֵּה. אֶךְ בְּיוֹתֵר וְיוֹתֵר הִזְדִּיר אֲדוֹנֵנוּ מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ זְכוּנוּ לְבָרְכָה עַל זֶה פִּי כָל עֲנִיטָה הוּא בְּחִיטָה הַתְּחַדְּשׁוֹת נִקְלָא וְנִדָּא מֵאֵד מֵאֵד שֶׁיִּשְׁכַּח לְהִרְסֵי וְלִחְדֹשׁ הַתְּפִלּוֹת שֶׁיִּדְרִי וְנִקְלָא מֵאֲלֵמִים שׁוֹנֵה וְכִמְהָ גִלְגּוּלִים עֲבָדֵי עֲלִיָּהֶם וְכו'.

וְאֵינִי יוֹדֵעַ מִמֵּאֲמִין בְּאֲמַת שְׂאֲדוֹנֵנוּ מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ יוֹדֵעַ הֵיטֵב בְּכָל־לֵיִל וּבְסִפְרֵי־יָתִיד כֹּל מִה שֶׁנֶּעֱמָעֵט עִם כָּל הַתְּפִלּוֹת בְּכָל יוֹר וְיוֹר מִיּוֹם בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם עַל הָאָרֶץ עַד הַיּוֹם וְעַד הַסּוֹף הָאֲחֵרֵן. וְיוֹדֵעַ כֹּל הַתְּפִלּוֹת שֶׁל כָּל אָדָם וְאֶחָד. וְכֹל הַיִּדְּיוֹת הַלֵּלֵו הֵם אֲצִלֵּו דְּבַר קִטָּן. פִּי הַשְׁמִי הַשְּׁמִי אֱלֹהֵי שְׂאִי אֶמְשֹׁר לְחַפֵּס בְּמַחֲשָׁבָה כָּלֵל כִּמּוֹ שֶׁשְׁחַב לִית מַחֲשָׁבָה תִּפְסִיטָא בְּךָ כָּלֵל. מִה אָמַר מִה אָדְבַר. נִקְשִׁי יוֹדַעַת מֵאֵד. אֲשֶׁרֵינוּ וְכו'. דְּבָרֵי אֲהֻבָּהֶם בְּאֲמַת לְנִצָּת. נָתַן מִבְּרִסְלָב.

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	מקומו	מקומו	מקומו	דף הוימי
שבת	כב	כד	קח	לג.	ט
א	כג	כה	קט	לג.	י
ב	כד	כו	קי	לה.	יא
ג	כה	כז	קיא	לז.	יב
ד	כו	כח	קיב	לה.	יג
ה	כז	כט	קיג	לה.	יד
ו	כח	כז	קיד	לו.	טו

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ח'

למעשה

המדריך לחיים

בעקבות מעשה 'מבעל תפילה'

בדרכת 'אהבת עולם' [א]

נקרא בשם 'בן', בכל זאת יוזק נפשו במה שרביז"ל אמר (שיחות הר"ן ז') 'והלא השי"ת בעצמו קראנו בשם בנים, ואם עתה הוא מגרש אותי ח"ו מבחינת בן, הטוב בעיני יעשה, עלי לעשות את שלי לעשות עצמי כבן'.

וכפי שיידחק עצמו לעשות עצמו כבן,
לכוון היטב בתיבות 'אבינו אב הרחמן',
כך יזכה באמת להתחזק ולא לשים
לב לכל מיני סיבות שונות המחלישים
הדעת והלב שלא להתפלל על תורה.

ג] והנה אחר שפינו אל ה' בלשון של 'אבינו אב הרחמן', ממשיכים אנו לבקשה עצמה לפתיחת הלב בתורה. ומוקדמים אנו שני טענות, שבכח אלו הטענות יש לנו את העזות לקום ולבקש ממנו שיקרב אותנו אל התורה. טענה ראשונה, 'בעבור שמך הגדול'. וטענה שנייה, 'בעבור אבותינו שבטחו בך'.

הטענה הראשונה הוא, 'בעבור שמך הגדול'. כלומר אנו מבקשים להתקרב אליו ושיפתח ליבנו בתורה, רק למען שמו הגדול, כי כל תכלית הבריאה הוא כדי להכיר את שמו, ושמו גודל ומתפרסם רק כאשר עוד יהודי דבוק בתורתו הק'. ולשם סיבה זו אנו מבקשים ממנו שיפתח ליבנו בתורתו. וככל שמתרכזים בבקשה מתוך טענה זו, כך באמת נזכה שיזדכך הלימוד, ללמוד כראוי למען שמו הגדול. (המשך בשבוע הבא).

כדרכנו במדור זה בו אנו מבארים 'סדר תפילת שחרית', לכן כהכנה לקראת חג השבועות, נבאר קצת מברכת 'אהבת עולם' שלפני קריאת שמע.

אֲבִינוּ מְלֻכָּנוּ, בַּעֲבוּר שְׁמֹךְ הַגָּדוֹל
וּבַעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְּךָ וּבִי,
אֲבִינוּ אֵב הַרְחָקוֹן, הַמִּרְחָם, רַחֵם עָלֵינוּ
וּבִי.

א] בברכה זו מבקשים אנו להשי"ת שיקרב אותנו לתורה. והלשון שבו פותחים הבקשה הוא: 'אבינו מלכנו' - 'אבינו אב הרחמן'. כ'ק בכה שעומדים לפניו ואומרים 'אבינו', יש לנו העוז לבקש מחדש בכל יום שיקרבנו לתורתו, אף אם אתמול לא זכינו. כי עיקר התפילה הוא כשמעמיד עצמו לפני ה' מתוך הרגשה שהוא בן - בן קטן שאין לו שום יכולת להסתדר לבד.

ב] כל הצלחת תפילה זו היא דייקא כאשר יבקש כמו בן. כי כאשר מעורר בעצמו ההרגשה שהוא בן, אזי כל תפילתו הוא באופן אחר לגמרי, כי הבן [כשהוא קטן] יכול לבקש מאביו כל מה שירצה, גם אם יודע שלא מגיע לו מצד האמת, רק מתוך ההישענות שנשען על אביו מחמת שסומך על רחמיו.

ב) יש לסלק כל הרגשה של חלישות הדעת שמא אינו ראוי לתורה, שהרי הוא 'אבינו אב הרחמן', ורק בכח ידיעה זו אפשר לקבל עצות לבקש תורה. וגם אם פעמים נכנס בלב חלישות הדעת שלפי מעשיו הוא כבר לא ראוי להיות

לקבל מרבינו יותר

את הדיבור שאומרים בשם רבי נתן ז"ל, אמר זאת רבי אברהם ב"ר נחמן: 'אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו יכולים לקבל מרבינו - מה שרבינו היה נותן לנו - אם היינו מחזיקים את עצמנו ביחד'.

אדם יחידי - אפילו שיהיה איש צדיק איש קדוש - אבל אם הוא לבדו - יחידי, הצדיק לא יתגלה אליו כפי שהוא יכול וכפי שהוא צריך!!

‘אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה שהיינו לוקחים מרבינו, אם היינו מחזיקים עצמנו ביחד - אם היה בינינו אחדות’.

רבינו הוא הרי אור נורא. אור נורא של אמת, אבל הוא לא יכול לגלות את האור שלו אלינו, ולתת לנו, מכיון שאנחנו לא מחזיקים את עצמנו ביחד.

כל פגם שכתוב בתורה, אפילו אם הפגם כתבו בלשון חמור ונורא, של לאו, של איסור, אעפ"כ משהו מזה שייך גם אלי. אני צריך להתבונן היטב בתוכי, אם אין בי איזה ריח מזה. אם אין זה איזשהו משהו, משהו מזה.

אותו דבר הוא בענין מה שכתוב על גדלותם של צדיקים, גם זאת אנו צריכים לפרש על עצמנו, 'אפילו שאני לא יכול להגיע אל מדרגת הצדיק הזה, אל מדרגת הקדוש הזה, אבל משהו ממנו אני יכול לקחת, ר'ח' ממנו אני יכול לקחת.

אצלינו זה חסר, אני רואה את זה ואחרים גם רואים את זה, **האחדות והאהבה בינינו.**

רבינו הלא בכל זאת אמר 'העולם ראוי להם להתפלא על האהבה שתהיה בין אנשי! מה רבינו התכוון בזה? מה הכונה 'אהבה'?

האור של רבינו הוא כ"כ גדול, זה כזה דבר קדוש, כזה דבר אמיתי, ולכן צריך שתהיה השתוקקות לכל אחד, שכל אחד יראה רק את הטוב שבשני. כמו שרבינו אומר בתורה ל"ד ח"א: 'שלכל אחד יש נקודה קדושה', ורבינו אומר שם להלן 'ששם שורה האהבה הקדושה'. גאווה כזאת מותר שיהיה בי 'יש אצלי נקודה קדושה ששם שורה האהבה הקדושה'.

נצוד לשונך

הלכות לשון הרע

ישנם שלושה איסורים בלשון הרע:

א. איסור דיבור לשון הרע אסור מן התורה במצוות לא תעשה. בכלל איסור סיפור לשון הרע שאסור לכתוב לשון הרע או לרמוז ביד או בעיניים שום גנאי על אדם.

ב. איסור שמיעת לשון הרע הוא מצוות לא תעשה מן התורה שנאמר 'לא תשא שמע שוא'. אסור להקשיב ללשון הרע אפילו אם אין דעתו לקבלו. בכלל איסור שמיעה, שאסור לקרוא לשון הרע בין במכתב, במודעות או בעיתון וכדו'.

ג. קבלת לשון הרע אסור מן התורה, שנאמר 'לא תשא שמוע שוא'. קבלת לשון הרע פירושו שמאמין לסיפור לשה"ר, ותוצאה מזה הוא מגנה את האדם שעליו שמע, או שונא אותו או נוקם בו ומזיקו, או מונע ממנו החסדים שכל ישראל זה לזה, כגון צדקה או השבת אבידה ביקור חולים וכד'.

...ובמובא בתלמודי הארי ד"ל שהזהירים האר"י ד"ל כמה וכמה פעמים שיחיד ביניהם אסור גדולה. ופינע אחת אמר שהיה מוכן לבוא לירושלים ושתבוא הנאמרה על ידם, אך שנתמקלקל על ידי מעט המהוללות שנעשה בין החברים על ידי נשותיהם: ליקוטי

הליכות

שיחות ומנהגים

אמת

למקומות הגבול, היו רק שוואלים אותם אם יש באמתותם
פאספורט, ואם היו משיבים: 'כן', האמינו להם ולא היו
בדוקים יותר אחריהם אם אמת בדבר או לאו (כשאָר
האנשים שהיו בדוקים אחריהם לראות את הפאספורט).
והיה מעשה שאחד מהמפקדים קבל על עצמו בקבלה
סמויה להזהר משום חשש שקר, ולדבר רק אמת בתכלית,
וכל עבודתו ודבאיו היה סביב טעם זה. פעם גלית ברה
היה חב לעבור את הגבול על אף שלא היה בידו פספורט.
וישאלו אותו שומרי הגבול אם יש לו פספורט, ענה שאין
לו, ותפסוהו לבית הסהר. והיה צריך אחר כך לבשל הרבה
מתנה ותפלה לשקר שקים הרבה כדי לצאת לחפשי.
וידבר מהרבה מזה ואמר, שהיה היה לו מחמת שלא ידע
להשתמש עם מית האמת בדבר הנכונה. כי היה צריך להיות
עדים בידה, ולענע בראשו כימין וכו', והיה חובר הגבול
שאלום. ומחמת מית האמת שלא במקומה, נאלץ אחר כך
לשקר שקים גדולים ולבשל הרבה מתנה ותפלה עבור ש
חרורו.

מִתְּחִלָּה פָּרַשׁ אֶת הַפֶּסָקָה (תְּחִלָּה עַה, כב): "גַּם אֲנִי אוֹדֶה בְּכָל יְבֵל אֲמַתְּךָ אֱלֹהִים". הֵינּוּ הָיָה שָׁגַם אֲנִי בִשְׁפִלְתִּי אוֹדֶה לַהֲלוֹת לָךְ בְּכָל יְבֵל, זֶהוּ מִשּׁוֹם הָאֲמֶת שֶׁלְּךָ יִתְבָּרָה, שְׂאִמְתָּ בְּרַחֲמִים גַּם עַל יִמְדָּה אֲנִי הַשֹּׁפֵל לַהֲלוֹת לָךְ - "דָּאֵס אִיז דִּין אֲמֶת, אַז אִיז זָדַל דִּין אוֹיֵךְ לִיבֵיךְ". וְזֶהוּ גַם אֲנִי אוֹדֶה - אֲמַתְּךָ אֱלֹהִים, כִּי מִצֵּד הָאֲמֶת שֶׁבִי, אִין לִי זִכָּה לַהֲלוֹת לוֹ יִתְבָּרָה:

אָמַר מִתְּחִלָּה: "הָאֲדָם צִרָּה לְבַקֵּשׁ מֵהָאֵס יִתְבָּרָה שִׁצְדִּיקוֹ אוֹתוֹ אֲמַתְּ שִׁלּוֹ יִתְבָּרָה". כִּי הָאֲמֶת שֶׁל הָאָדָם מִרְפָּה וּמִטְנָה אֶת הָאָדָם, מֵה שְׂאִין פֶּן הָאֲמֶת שֶׁל הָאֵס: יִתְבָּרָה. וְזֶה מֵה שֶׁשָּׁפַט דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלֵי הַשְּׁלוֹם (תְּחִלָּים כח, ה): "הִרְדִּינִי בְּאֲמַתְּךָ", הֵינּוּ הִרְדִּינִי אֲמַתְּךָ שֶׁלְּךָ יִתְבָּרָה, כִּי הָאֲמֶת שֶׁל מִרְפָּה אוֹתוֹ" - "דְּבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי מִדָּה מִיט דִּין אֲמֶת, מִיין אֲמַת נֹאט מִיר אַף".

בַּעַת שְׁלוֹטוֹן הַצָּר נִיקוֹלַאי, אֲזִי עַל אִף שֶׁנִּיקוֹלַאי הָיָה שׂוֹנֵא יִשְׂרָאֵל, אִף עַל פִּי כֵן מִחֲמַת הַיְּחוּת אֲדָם מֵאִמִּין - "אִלְלוּיָהוּ" נֶהַג כְּבוֹד בְּרַבִּים וּבִמְפָּרְסָמִים, וְכִשְׁהִיוּ מִגִּיעִים

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ז' שיעור כ"ד
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

זה בחינת לחם הפנים שהיה בבית המקדש - זה בחינת האכילה והפנייה
שנמשך על ידי כלליות בן ותלמיד, שבו נתגלה אורות המקיפים, שהם
בחינת אור הפנים כנ"ל, כי אור הפנים זה בחינת ש"ע נהודין בדיע, וש"ע
הוא שתי פעמים הקף כפופא.

להמשיך באכילה את שני המקיפים

הנה נתבאר לעיל (בענין אור פניך וזרועך כי רציתם) שהארת
המקיפים הנמשך בעת האכילה הוא אור הפנים היורד מלמעלה,
שהוא שורש מדות הרחמים שמרחם עליו השי"ת להאיר בו את
הארת המקיפים העליונים שישתוקק להשי"ת באור הרצון, וכאן
מודיע שהוא נמשך בדרך של לחם הפנים.

ועומק הענין מבואר בזוה"ק ובכתבי האריז"ל (זוה"ק תרומה קנד:
רע"מ פנחס רנב: ע"ה שער ג, שער המצוות אמור, ספר הליקוטים
תולדות) שלחם הפנים הוא שורש מדות הרחמים שהם שלש שמות
הוי"ה שלמעלה ומשם נמשכים למטה בבחינת שפע גשמי של בני
חיי ומזוני [בבחינת שלש הוי"ה העולים בגי' לח"ם] אבל כשהלחם
יורד לעולם הוא יורד מלוכש בגבורות ועל ידי זה נאחזים בו הקליפות
והם מושכים את האדם לאכול בדרך של תאוה וריחוק רח"ל, אבל
על ידי שהכהן ממשיך קדושת לחם הפנים שהוא לחם הנמשך מאור
הפנים, על ידי זה נמשך על הלחם של כל אדם קדושה להרחיק ממנו
את החיצוניים, שיזכה לאכול בקדושה.

זה שמודיע שהארה זו יורדת בבית המקדש בדרך של לחם הפנים,
על ידי הכהן שהוא כח הצדיק (כמו שיתבאר להלן בענין משה רבינו).
הממשיך למטה את קדושת לחם הפנים על הלחם הגשמי של כל
אחד מישראל, שגם בו יימשכו הארת כלליות בן ותלמיד, ברחמי
השי"ת ובאור פניו, ממקום הגורן ובית המקדש, וגם אם נפל יוכל
לחונן שם מחדש את בית המקדש.

ופנימיות הענין מבואר בכתבי האריז"ל (שער הכוונות דרושי חנוכה
בברכת 'שעשה ניסים') שבימי החנוכה מתגלה אור הכתר ואז
מתעורר גילוי של ש"ע אורות היורדים מפנים של מעלה כביכול, דרך
ספירת הבינה. ואורות אלו הם סוד שני פעמים 'הקף', והם ממתיקים
את הגבורות [היינו שם ס"ג שיש בו ג' וידוך וא' - העולים א-ל, וכן
שם הוי"ה עם האותיות והכולל עולה א-ל, נמצא שני פעם שם א-ל
וכשתמלא כל אחד משני שמות א-ל עולה כל אחד כמנין 'הקף',
נמצא שני פעמים 'הקף', והם ממתיקים את הגבורות העולים ש"ה].
וקשר הדברים מתבאר בסוף המאמר בענין חמש גבורות של 'אתה
גבור', שהנה כשבר האדם לעסוק באכילה וכדו' מתגברים עליו
הגבורות להפילו לתאות אכילה וכדו', וביותר שכבר נפל בעון
המורגלים ואכל שלא בקדושה, שהם מתגברים עליו ביותר, אבל על
ידי שמתגבר מכאן ואילך להכנס מחדש לעבודת ה' ולאכול בקדושה,
על ידי זה הוא מעורר את הארת המקיפים העליונים בסוד לחם הפנים
הממתיקים גבורות אלו [והענין יתבאר בהרחבה בסוף המאמר].

זה שהודיע כאן שיעיקר הכניסה לבית המקדש הוא בבחי' קרבנות
שמכניע את הרע ושוחט אותו (כמובא לעיל מהזוה"ק), ועי"ז יכול
להמשיך הארת המקיפים בסוד לחם הפנים, שתאיר אכילתו בבחי'
לחם הפנים.

על ידי חנוכה נמשך אור הפנים

"להצחיל פנים משמן, ולחם לבב אנוש יסעד" - הינו שבתוך האכילה
מתגלה הארת המקיפים שהוא בחינת אור הפנים, בחינת 'להצחיל פנים
משמן ולחם' וכו'. ועל פן מצות חנכה בשמן כי חנכה היא בחינת חננת
הבית שעל ידי זה נמשך פנימיות, ונתגלה אור הפנים שזה בחינת לחם
הפנים, בחינת 'להצחיל פנים משמן ולחם' וכו' כנ"ל.

פשוטות הפסוק הוא שכשהאדם אוכל מאכלים שמנים וטובים,
מתחזקים שמני הגוף והוא עד שפניו צוהלות, אכן בזוה"ק (פנחס

מן השוק השחור אל הנהר המטהר

אל הקלויז של חסידי ברסלב. בהגיעו לשם נוכח
לראות כי כל התיאורים ששמע לא היו מוגזמים
כלל. יצורים כאלה טרם ראה מימיו: האחד
מתנועע על גבי ספר פתוח ובוכה; השני רוקד
ומוחא כף אל כף בשמחה (ללא בקבוק וודקה?)!
הרהר בפליאה, בעוד השלישי יושב בעיניים
עצומות, אינו נע ואינו זע. הוא הביט במחזות
משועשע כולו.

הוא לא העלה על קצה דעתו כי לא ירחק היום
ואף הוא יהפך לחלק מן ה'הצגה הזאת... התהלך
התרחש קמעה קמעה. הוא היה מגיע לקלויז
שוב ושוב, ובכל פעם נעו נימים חבויים בנשמתו.
הניצוץ היהודי שבקרב התעורר אט אט לנוכח
מראה פניהם הטהורות והתמימות של היהודים
שסביבו. לפתע הבין כי לא מדובר בתימהונים,
אלא באנשים שעולמם הפנימי העשיר עולה על
גדותיו.

התום והכנות שעל פניהם, השמחה והאופור
האמיתיים הניבטים מעניהם, וההתרפקות על
הבורא בשעת התפילה, כילד קטן על אביו. כל אלו
המסו את לבו.

הוא חש לפתע קנאה אמיתית באנשים אלה,
שחיים את חייהם ללא כל העמדת פנים. חיים
פנימיים ואמיתיים. במשך הזמן החל להשתתף
בשיעורי התורה ובתפילות הנלבבות. הבעת הלצון
וקלות הדעת נמחקה כליל מעל פניו, ורצינות
תמימה החליפה את מקומה.

כיוון שבעל אמצעים היה, וראה את החסידים
יוצאים בלילות להתבודד ביערות, בכפור הנורא,
ללא בגדי חורף מתאימים - רכש עבורם מעילי
פרווה חמים ומגפי חורף, שיקלו עליהם את
עבודתם.

לא חלפו ימים רבים, ודוד הפך לבעל תשובה גמור
ועובד ה' בתום לב. כשהיה מתפלל בציון רבינו
הקדוש, היו הדמעות ניגרות מעיניו כמים, רוחצות
וממזקות את נשמתו.

סיפור חזרתו בתשובה של אותו חסיד נאמן, ר'
דוד הייסניר, שעלה על המוקד בשנות השואה
יחד עם ששת מיליוני הקדושים ה"ד, היווה עדות
נאמנה לנצחיות דברי רבינו הקדוש: "אני נהר
המטהר מכל הכתמים".

דוד הסוחר היה מן ה'חופשיים', אותם יהודים
תועים שזנחו את דרך התורה, התערבו בגויים
ולמדו ממעשיהם. חזונו החיצוני היה כשל
גוי גמור, ומלבד צבירת הון ונכסים לא עמד לנגד
עיניו מאומה.

מגדולי הסוחרים בשוק השחור היה; הוא התמצא
היטב בכל הקשור למסחר האסור על פי החוק, ובין
השאר סחר בדולרים וזבזהב. חושיו המפותחים
סייעו לו לחמוק פעם אחר פעם מידי המשטרה.

התפעל
מן התום
והחיות.

הקלויז
העתיק
באומן

אך לא לעולם חוסן. ביום בהיר אחד, בהיותו
במוסקבה, בירת רוסיה, עלו אנשי החוק על
עקבותיו. הוא נתפס כשבאמתחתו כמות לא
מבוטלת של דולרים. למזלו הטוב, העונש
שהטילו עליו שופטיו היה קל יחסית: הרחקה
מביתו והגליה לתקופה בת שלוש שנים מעיר
מגוריו. לאחר שהקריאו השופטים בפניו את פסק
דינו, הותירו בידו את האפשרות לבחור בעיר שבה
ירצה לרצות את עונשו. דוד שקל בדבר, ומשום
מה השיב להם כי הוא בוחר בעיר אומן.

הוא ארז את חפציו ועבר, יחד עם אשתו וילדיו,
להתגורר באומן. מיד בראשית התאקלמותו
במקום מגוריו החדש, יצא לתור בעיר אחר משהו
מעניין בעיר החדשה שאלה נקלע. מטבעו לץ
היה, ולפיכך חיפש מקור לבידור. מעט 'צבע'
בסביבה האפורה.

לא זמן רב היה עליו לחפש את מבוקשו. עד
מהרה הגיעה השמועה לאוזניו כי באומן קיים מה
שנתפס אצל הקלים והריקים לתיאטרון ברסלב,
שבו ניתן לחזות באנשים לא שגרתיים בעליל.
"חסידים אלה", סיפר לו, "רוקדים ומקפצים,
יוצאים בלילות ליערות, וצועקים ובוכים. הצגה
חינם אין כסף"...

דוד עשה כצעתם; הוא לא התמהמה ושם פעמיו

לעיידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

בי שמעון היה 'עירני' בעבודת ה'. מהיכן זה נלמד?
מהפסוק "עיר וקדיש מן שמיא נחית". 'עיר' הוא לשון
עירנות. שייח שרפי קודש, מופיע ב'מועדי ישראל' - ל"ג בעומר

הזוכה: מאיר נתן ווייס תל ציון
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

הקודש?

אנשי מוהר"ן

איין בלעטל

אור העצה מה'דף היומי' בספה'ק ליקוטי הלכות

שבת קודש - דף ק"ח

למה יש טרדות בצרכי הגוף?

כמו שיש חילוף בעולם, בין הגויים לעם ישראל שאינם יודעים שהם 'בני מלכים', כך יש חילוף באדם עצמו, בין נשמתו לגופו. שבמקום שהגוף ישמש הנשמה, נעשה חילוף, שהגוף 'שולט' על הנשמה. וכששוכח את הנשמה, ממילא נענש להיות משועבד וטרוד בצרכי הגוף. אך ככל שממליך הנשמה, כך זוכה להסיר מעצמו עול הטרדות.

יום ראשון - דף ק"ט

למה אסור להזכיר שם הוי"ה?

שם הוי"ה הוא ההשגה במציאות הוויתו יתברך שמהווה העולם. אלא שהוא ריבוי אור, כי אז הנפש רוצה להסתלק מהעולם, כי מואסת לגמרי בגוף הגשמי, שהרי הכל אלקות ממש. וע"כ בשביל קיום העולם, אסור להזכיר בפה שם הוי"ה, אלא שם 'אדנות', להסתכל על העולם, כאילו כביכול יש עולם, אלא שהשית' הוא אדון ומושל על כל זאת, וכך יוכל לחיות בדביקות בהשית' גם עם הגוף הגשמי, בזכרו שה' אדון על הגוף.

יום שני - דף ק"י

איך ניצולים מהעונש לרדוף אחר 'בהמיות'?

גם כאשר רואה שהחילוף מתגבר ומרגיש כמו 'בן שפחה' ושכח שהוא 'בן מלך', עכ"פ לא יתייאש ליפול בעצמו להסכים למציאות, אלא יעשה את כל מה שיכול בשביל להחזיר את החילוף אל האמת, ועצם המלחמה שנלחם לחזק עצמו שהוא 'בן מלך', בזה כבר מונע עצמו מהגזירות שגוזרים על 'בן שפחה' לרדוף אחר הבהמות ולסבול טרדות הגוף.

יום שלישי - דף ק"א

למה הכח לפעול ישועות הוא המפתח לעבודת ה'?

כאשר אדם מתפלל ומבטל גזירה, נתתקן מלכות ה' בשני אופנים: נתגלה שהשית' הוא אדון ומושל. ונתגלה גדולת איש הישראלי בחלק שלו במלכות ה', כי ע"י התפילה התברר שיש לו כח לעורר רחמים

אצל השי"ת. נמצא שהתפילה מבררת אצל האדם שהוא 'בן מלך' ולא 'בן שפחה', וכך ממילא יכול להתעורר לעבודת ה', כיון שנתברר אצלו שהוא 'בן מלך'.

יום רביעי - דף ק"ב

מה המשמעות של כוונת 'שמות הקודש'?

לכל דבר בעולם יש 'שם', שעל ידי ה'שם' יכולים לדבר. כי כשמזכיר 'שם' של דבר, תיכף מבין חבירו את כל מהות הדבר שעליו מדבר. ואילו לא היה 'שמות', היה צריך לדבר עם חבירו בתיאורים ארוכים עד שיבין על מה ועל מי מדברים.

וכשיתבונן האדם בפלא הזה הנקרא 'שם', שבתיבה קצרה מקופל חיים שלמים, אז יבין מהות 'שמות הקודש' של הקב"ה, כי בכל 'שם' קדוש, מתגלה אור אין סוף שמצמצם עצמו שיוכלו לדבר עליו על ידי ה'שם', אבל לא שח"ו עושים מציאות מאיזה 'שם'.

יום חמישי - דף ק"ג

למה צריך סודות התורה אם העיקר הוא רק תמימות ופשיטות?

יסוד היהדות הוא אמונה פשוטה, ואפילו פנימיות וסודות התורה הוא רק 'קבלה' שקבלנו מהרשב"י והאר"י הקדושים שכך הם המציאות של הדברים, וכך הוא סדר השתלשלות העולמות וכוונת השמות וכו', ויש לקבלם בדרך של אמונה, בלי לחקור להבין בשכל אנושי את טעמי הדברים. וככל שאדם מתעמק בתורת הפנימיות, כך מתחזק אצלו יותר עמקות האמונה, כי ע"י לימודים אלו מבין שהעולם באמת מלא סודות ואינו יכול להבין הכל.

יום שישי - דף ק"ד

האם שייך באמת להחליף את הבן מלך?

אי אפשר להחליף את הבן מלך להיות בן שפחה, שהרי הוא מציאות שנולד מאמו המלכה. אלא אפשר להחליף את השם שלו, שיכירו אותו ב'שם' של בן שפחה, וממילא יתייחסו אליו כבן שפחה. נמצא שעיקר תיקון החילוף הוא תיקון ה'שם', שיגדיר את עצמו שהוא יהודי, וככל שיהיה ברור לו השם האמיתי שלו, כך ממילא יתנהג כמו יהודי.

מושגים בתורה ח' תניינא

השגות

תפילה

עיקר התפלה היא רחמים, שבעולם הזה כבר אפשר להמשיך רחמים גדולים, הבאים ומעוררים את שורש הרחמים העליונים. ורחמים אלו הם עיקר גדולת ה'. שמתגלה על ידי הדעת, וככל שיש מוחין עליונים יותר, נתפש ומושג יותר רחמי ה' למעלה למעלה עד אין סוף. ועל ידי הרחמים נפעל ומתגלה גדולת ה' כמו שהוא ברצונו יתברך שהוא שיר של נפלאות והשגחה עליונה, באופן שהדעת כבר רואה ומגלה את מה שכבר האמינו בחסדי ה' שהם נצחיים תמיד ושהכל רק לטובה, וכל זה צריך המתפלל לידע כדי שיוכל להתפלל כראוי. והצדיק המגלה את השיר שיתער לעתיד, מגלה שאף כאשר כח התפלה מוסתר על ידי מוחין דקטנות, שרשו באמת פועל רחמים עצומים, שכאשר מתחזקים באמונה, גם תפלה זו מבטלת את כח הנחש והס"א ומגלה חסדי ה'.

רי"ז: מתבאר סוד הענין שכשנמשך השמן העליון שהוא המוחין אזי גם הפנים שלמטה מהם שהם ההתגלות בזה העולם גם הם מאירות ברחמים וחסדים. וזה שמבאר כאן שאם האדם משתוקק תחילה לקבל את אורות המקיפין [בבחי' 'כולם אליך' ישברוך] זוכה ונמשך בו השמן העליון שהוא אור הבינה בסוד 'שמן של חנוכה', להתחדש להכנס אל הקדושה בבחינת חנוכה בית המקדש, ועל ידי זה ממשיך מחדש את קדושת לחם הפנים להמשיך את אור הפנים, שלא תהיה באכילתו אחיזת הדינים המפילים אותו לריחוק כמו שנתבאר.

הארת הפנים של חנוכה

"יָאֵר הַפָּנִים אֱלֹהֵינוּ וְיִתְחַלֵּץ זֶה בְּחִינַת הַנֶּחֱמָה, שֶׁעַל יְדֵי נִתְחַלֵּץ אוֹר הַפָּנִים, בְּחִינַת: "יָאֵר ה' פָּנָיו" וְכו' פנ"ל.

עומק ברכה זו היא המשכת אור הפנים למטה באופן של התחזקות [בדלחלן מדברי הזוה"ק והאר"י"ל] כי אחר שהתגברו המרגלים, עד שנמשך הסתרה נוראה בבחי' חורבן בית המקדש, צריך להמשיך את האור דווקא בדרך של הארת התלמיד, לחנך את האדם לעקשנות והתחזקות, להתחיל בכל פעם מחדש - יהיה איך שיהיה, וכך הוא מאיר למטה, עד שיכולים להפוך את שמני הגוף לשמן רוחני ונמשך לאדם הוראה, וכך הוא מקבל אף את הארת הבן לפי מדרגתו.

[ופנימיות הענין, כי איתא בזוה"ק ובכתבי האר"י"ל, שג' פסוקי ברכת כהנים הם שלשה דרכים של המשכת מדות הרחמים, פסוק א' הוא עצם שפע אור הרחמים, ועל כן הוא ברכת 'ברוך', שהוא סוד גילוי האור למעלה, בבחי' 'הארת הבן', פסוק ב' הוא המשכת ט' תיקונים לז"א, שהוא ההארה שהמשיך משה רבינו בפגם המרגלים, של כן לא הזכיר שם אלא ט' מדות של רחמים, ועל כן הוא ברכת 'אור ה' פניו אליך' - היינו הארת הפנים שהוא סוד 'הארת התלמיד', והשלישי נמשך ממש למלכות. וכאן מזכיר ברכה שניה דווקא, כי כדי להמשיך תיקון המרגלים וחורבן בית המקדש צריך להמשיך דווקא את הארת התלמיד שהוא העקשנות להשאר על עמדו לזכור שהשית' חפץ בו ומשתעשע בו].

משה רבינו המשיך את תיקון החנוכה על ידי שנת לבו לצרות ישראל

אחר שנתבאר ענין המשכת אור הפרנסה והרצון בבית המקדש, וההתחדשות להכנס לזה בבחינת חנוכה, מודיע את ענין כח הצדיק שממנו נמשך כל תיקון זה:

וּמִשָּׁה רַבֵּנוּ זָכָה לְסוּד חֲנֻכָּה, עַל יְדֵי שֶׁסָּמַר נִפְשׁוֹ בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַן לְבוֹ עֲלֵיהֶם לְהִסְתַּכֵּל בְּצִרְתָּם, כִּי הוּא הָיָה רַחֲמָן וּמִנְהִיג אֲמָתֵי פנ"ל וְעֵקֶר צִרְתָּ יִשְׂרָאֵל הוּא הַמִּשְׁאֵל שֶׁל עֲוֹנוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, פנ"ל, וְעַל כֵּן בָּקֵשׁ עֲלֵיהֶם סֵלַח נָא פנ"ל, וְעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת חֲנֻכָּה, בְּחִינַת חֲנֻכַּת הַבֵּית שֶׁבִּזְמַן תְּלִוִי תִקּוֹן כָּל הַבְּחִינֹת הַפְּנ"ל, וְזֶהוּ חֲנֻכַּת חֲנֻכָּה ב"ה (תקו"ז תי"ג), הֵינּוּ כ"ה בְּכִסְלֵי, בְּסֻלְיִי (עין בספר גט פשוט סימן קכו שכן הוא הנירסא בטרומ) הוּא אוֹתִיּוֹת: "וְיָרָא יי' כִּי סָר לְרֹאוֹת" (שמות ג), כִּי מִשָּׁה רַבֵּנוּ נָתַן לְבוֹ לְהִסְתַּכֵּל בְּצִרְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ כִּי סָר לְרֹאוֹת, לְשׁוֹן סָר וְזִנְעָה (מלכים א' כא) (ועין מ"ר שמו"ט פ"ב), וְעֵקֶר צִרְתָּן הוּא הַמִּשְׁאֵל שֶׁל עֲוֹנוֹת חֵם וְשָׁלוֹם פנ"ל.

תחילת ישועות ישראל ממצרים הייתה כשירד המנהיג הרחמן אל מקומם הנמוך, כמו שדרשו חז"ל (שמו"ב ד' ו) על הפסוק 'ירא ה' כי סר לראות' - ראה הקדוש ברוך הוא במשה ש'סר וזנע' לראות בצרותיהם של ישראל, וכן דרשו (שם א, כז) שסר מעסקיו לראות בסבלותם, ועל ידי זה המשיך את רחמי השית' להוציאם ממצרים. וכמובא שראה את הטלה שלא היה לו לשנות ואזי סר מעם הצאן ונשא אותו בחיקו והשקהו. וזה שמביא כאן רבינו שעיקר המשכת אור החנוכה הוא כאשר סר הצדיק לראות את צרות נפשינו בעוונות הנוראים המכבידים על נשמות ישראל רח"ל, ויורד ל'זנע' זה ושם הוא קורא ומודיע 'הנני' - וכמו שיתבאר להלן ששם הוא ממשיך את הארת הבן והארת התלמיד להביא תקוה לכל נפש.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מוכן מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ד' - לקו"ת סי' ח' יש לפנות: yotamattar@outlook.co.il : בלש"ק בשלוחה 6, בלש"ק בשלוחה 5. לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול הלשון 03617116, באדיש בשלוחה 6, בלש"ק בשלוחה 5.

השתוקקות שממשיכה עלינו את התורה

תפילת השל"ה הק'

[א] ערב ראש חודש סיון, יום בו יש התעוררות בעולם להתפלל ולבקש מה' תפילת השל"ה. כמה מבקשים אנו על הילדים שיזכו להתקרב להשי"ת, ושיפתח לבם בתורה ועבודה. אך הבה ונתבונן באופן בו אנו מתפללים ומבקשים מהשי"ת שיקרב אותנו לעבודתו ויפתח ליבנו בתורתו, ומתוך כך נדייק יותר את אופן התפילה בו אנו מתחננים ומבקשים על הבנים.

'אבינו מלכנו בעבור שמך הגדול, ובעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חוקי חיים לעשות רצון בלבב שלם, כן נתחנו ותלמדנו'.

[ב] אם נשים לב, אנו באים לפניו יתברך בשני טענות שמחמתם אנו מעוררים רחמים מלפניו שיקרבנו לתורה. א. בעבור שמך הגדול. ב. בעבור אבותינו שבטחו בך.

טענה ראשונה: 'בעבור שמך הגדול', אנו מבקשים מה' שנזכה ללמוד תורה בשביל שיתגלה יותר שמו הגדול, כי בכל פעם שיהודי לומד תורה, הוא מתקשר יותר ויותר לשמו הגדול, כי התורה היא כולה שמוותיו יתברך, וכאשר מבקשים מה' שיפתח לנו את התורה, מתוך כוונה ששמו הגדול יהיה גדול יותר על ידי שנלמד תורה, אזי התפילה מתקבלת ממקום אחר לגמרי. ובאותה כוונה יש לנו לבקש מה' גם על הילדים שלנו, להתחנך אליו שיפתח ליבם בתורה, לא בשביל הכבוד וההצלחה שלנו, שידברו איזה תלמידי חכמים הם בניך, אלא משהו אמיתי, שיהיה כאן עוד יהודי שיידיע מהשי"ת, אלא בשביל שבאמת יגדל שמו יתברך על ידי הילד הזה על ידי התורה שהולך ללמוד, (ועיין במדור 'בעל תפילה' - ביאור אהבת עולם [א]).

[ג] טענה שנייה: בעבור אבותינו שבטחו בך, ותלמדם חוקי חיים. כלומר שכל מה שהשי"ת לימד את אבותינו תורה, היה מחמת שהם בטחו בו שבוודאי יקרב אותם אליו, ומתוך הבטחון הזה ה' לימד אותם תורה. אך כשאדם אינו בטוח במקום שלו אצל השי"ת, למה שיתעורר לבקש, לצפות ולהמתין.

נמצא שבשביל שה' ילמד את הילדים שלנו תורה, ויפתח ליבם בתורה, בהכרח להוליד אצל הילדים הרבה בטחון, שידעו בוודאות שה' אוהב אותם ובוודאי רוצה להביא להם תורה, וכפי כמה שהם יבטחו שה' רוצה לעזור להם, כך יתחזק אצלם מידת הבטחון, ויזכו להיות כלים נאים שה' יוכל להשפיע להם תורה.

[ד] בדרך כלל הילדים מאבדים את הבטחון במשך השנים, כאשר הם רואים שהם לא מצליחים כל כך בלימוד. וכבר אמר יהודי חכם, כל ילד נולד עם כשרון ציון, השאלה באיזה גיל הפסיק לצייר... כי תיכף בהערה ראשונה שהעירו לו על הציור, כבר התחיל לאבד את הבטחון לצייר.

על כן חלק גדול מהחינוך הוא להשקיע הרבה בשביל לבנות להם את הבטחון בה' שבוודאי יעזור ויסייע להסוף. וככל שהם יתחזקו בבטחון בה' בסוד אתערותא דלעילא, בוודאי ה' יפתח להם את התורה.

עליהם קטרוגים גדולים, ועל כן כשבא לתת להם את התורה הק' ציווה עליהם למנות ולספור יום אחר יום בהשתוקקות גדולה, והשתוקקות זו שהתעוררו ישראל מלמטה היא הייתה איתערותא דלתתא ששעורה איתערותא נוראה מלמעלה להוריד את השכינה הק' על הר סיני, לתת לנו את התורה הק'.

את כח ספירה זו שספרו ישראל והשתוקקו לקבל את התורה, השאירו לדורות עולם, שגם בזמן הזה שאין לנו את קרבן העומר ומנחתו, אנו סופרים ומונים חמישים יום למתן תורה, ולא זו בלבד אלא מובא מהרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין (מחשבות חזון אות י') שעל כן נקרא יום זה חג השבועות, כי כל כח יום קדוש נורא זה הוא על ידי ההשתוקקות שמשתוקקים אחריו ישראל ומונים שבעה שבועות, ועל ידי ספירה זו נזכה לקבלת התורה ביום החמישים.

כי מתן תורה לא היה לשעתו בלבד, אלא בכל שנה מחדש מתעוררת מחדש הארה נוראה זו של מתן תורה והשי"ת נותן לכל אחד ואחד בפרטיות את התורה הק' [כמו שמתבאר בדברי הזה"ק (אמור צח) בתקוני חג השבועות], וכשם שבמתן תורה גילה השי"ת למשה רבינו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, כך בכל שנה ושנה בפרטיות יורדים ונמשכים לעולם החידושי תורה העתידיים להתחדש בשנה זו, כל נקודה של תורה שהאדם עתיד לדעת בשנה זו יורדת ונמשכת בחג השבועות. והכל בכח אותה השתוקקות שהוא משתוקק בימים אלו לקבל את התורה, ומחשיב ומייקר את התורה הק', ומתוך כך סופר יום אחר יום, ספירה אחר ספירה, 'מתי אוכל לקבל את התורה הק', מתי אקבל איזה הארה של תורה, איך אוכל לזכות לדבר דיבור של תורה'.

"בשעה שאמר להם משה 'תעבדון את האלהים על ההר הזה' אמרו לו ישראל: 'משה רבינו אימתי עבודה זו, אמר להם: 'לסוף חמישים יום'. והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו, מכאן קבעו חכמים לספירת העומר" (מדרש אגדה, הובא בעיטור תשובות הרשב"א (ח"ג סי' רפד ועוד).

כלומר, כלל ישראל עומדים בבית עבדים - בארץ מצרים, משוקעים בארבעים ותשעה שיערי טומאה, ומשה מכריז וקורא להם: 'בצאתכם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה', והנה הגיעה השעה ויצאו צבאות ה' מארץ מצרים באותות ובמופתים אשר לא נשמעו מעולם, עכשיו ליבם יוצא בהשתוקקות - מתי יקיים משה רבינו את דברו ויזכו לעבוד את ה' בתורה הק', כולם שואלים: 'משה רבינו - אימתי עבודה זו, והוא משיב להם 'המתניו חמישים יום, ובסוף חמישים יום ירד ה' על הר סיני בגילוי נורא לעשות אתכם לממלכת כהנים וגוי קדוש, לתת לכם את תורתו הק'". כששמעו ישראל תשובה זו, התחילו מיד למנות חמישים יום בהשתוקקות נוראה ובכיסופים עצומים, 'מתי אבוא ואראה פני אלקים'.

וטעם הדבר למה נצרכו כיסופים אלו מתבאר בזוה"ק (תצוה קפג) ועוד, כי כל שפע היורד מלמטה צריך לעבור דרך התעוררות מהתחנתונים, שישיראל יעוררו את השפע הזה מלמטה על ידי מעשים טובים, אמנם ביציאת מצרים דילג השי"ת על הסדר והמשך להם את האורות הנוראים באיתערותא דלעילא עם מעט מאד מעשים טובים - דם פסח ומילה, אבל מאחר שלא היה זה באיתערותא דלתתא כראוי לכן היו

עומק הפרשה

אתה לא עבד

וְכִי יִמּוֹךְ אַחִיךָ עִמּוֹךְ וְנִמְכַּר לְךָ לֹא תַעֲבֹד בּוֹ עֲבֹדֶת עֶבֶד.

עומק הענין במבואר בזוה"ק (בא מ. ועוד) ובכתבי הארז"ל (שער המצוות וספר הליקוטים פר' משפטים), נשמות ישראל שייכים לעולם האצילות, שכן ביציאת מצרים לא הוציאנו השי"ת משלטונם הגשמי של מלכות מצרים בלבד, אלא שבר את שלטון מצרים בו משלו על נשמות ישראל בשרשם, והעביר אותם מעולם העבדות לעולם החירות שהוא עולם האצילות, אך פעמים והאדם מוריד את נפשו לעולמות נמוכים יותר, ונפשו יורדת לעולם היצירה ואז הוא עבד למשך שש שנים או עד היובל [מטעם זה הוא מותר בשפחה כנענית העומדת בעולמות הנמוכים].

את ביאור הענין למעשה מבאר מוהר"ת, ישראל עומדים בעולם החירות, הם חופשיים לעשות את עבודת בוראם, הם אינם שבוים בכבלי התאוות והמידות הרעות, כי יהודי מטבעו הוא משוחרר ובר חורין, מאחר שנשמתו נחצבת מעולם החירות והאצילות, כאמור. ולעומתו הגוי הוא עבד מטבעו, משועבד לכח התאוות והגשמיות כביכול מוכרח לעשות את רצון יצרו ותאוות לבו, וכמו שהתקלל עשיו 'את אחיך תעבוד'.

אכן, פעמים והנשמה יורדת למקומות נמוכים ושפלים

בבחינת 'וכי ימוך אחיך', וכך יורד מוחי אל דחי, עד שנאמר בו 'ונמכר לך' (כדאיתא בקידושין כ. ע"י"ש), נשמתו ירדה לעולם נמוך ומגושם יותר, וכבר אינו בר חורין, כביכול איננו חלק מ'ממלכת כהנים'.

כשהאדם במצב נמוך זה, הוא עלול ליפול ולאבד את חירות נפשו יותר ויותר, לכן השי"ת מצוה עלינו, לא תרדה בו בפרך, כי אכן כעת הוא עבד, אבל אל תנהג בו כמו שנוהגים בעבד, וטעם הדבר 'כי עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים' - הם נחלתו ועבדי בלבד, ולכן 'לא ימכרו ממכרת עבד', אין למכרם כאילו הם עבדים במהותם, ועד כדי כך החמירה בו התורה עד שאמרו חז"ל 'הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו' (קידושין כב.).

ולמעשה, פעמים שהאדם יורד למקומות נמוכים ביותר, נפשו מאבדת את מעלתה את מלכותה ואת חירותה, הוא נעשה עבד עבדים, באותה שעה נמשך עליו כח נורא ברחמי השי"ת, ושומר עליו שלא יאבד את מלכותו ואת חירותו לגמרי, ואף עליו מוטל לשמור על נפשו ולדעת שגם אם נמכר לעבד כביכול, אינו עבד של ממש, 'כי לי בני ישראל עבדים'.

למעלה מזאת יש כח נורא והוא כח היובל, כשמתגלה כח נורא זה, מתבטלת עבדותו לגמרי, כח זה מתגלה בחג השבועות בו אנו מוכתרים מחדש בכתר 'ממלכת כהנים', שוב איננו עבדי עבדים אלא 'עבדי ה'.

◆ שפע רב בכל העולמות: אשירנו מה טוב חלקינו בזכות אדונינו בר יוחאי! אשרי העניים הרואות את מסירות נפשם של אלפי ישראל הנענים לקריאה הנצחית "עולו ואיתכנסו להילולא דרשב"י" ובעוצם חשקם רמסו תחת רגליהם את שארית היראות הנפולות וההסתרות, לקראת הגאולה הנצחית בכוחם של יסודי עולם!

◆ הופיע! הספר החשוב "מעיינים בנחלים" ח"ב, מאת הגה"ח ר' משה קרמר שליט"א. להשיג בנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב.

◆ קו אגדלך: שיעורים מיוחדים לרגל ספירת העומר וחג השבועות. מדי יום עולה לקו שיעור קצר ומתומצת על המידה יומית מהרה"ח ר' יוסף חיים חדאד שליט"א, כמו"כ שיעור במ"ח קנייני התורה מהרה"ג ר' מרדכי וענקין שליט"א. 023137556.

שמעו ותחי נפשכם!

◆ הופיע! הספר החשוב 'חבלי בנימינים' על תורה ט"ו "אור הגנוז", המקיף באופן נרחב ומעשי את כל הנושאים המובאים בתורה זו. הפצה ראשית: 0583204637. בארה"ב: 18482991860.

◆ מזל טוב! רבבות לומדי 'הדף היומי' העולמי סיימו בימים האחרונים את מסכת מנחות, והחלו בלימוד מסכת חולין, בה יעסקו עד ערב יום הכיפורים. החכם עיניו בראשו ומצטרף היום לכח התורה דרבים!

יור ע"י מכוני עלה לתורה
בכל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591448
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצחי: עלה לתורה, בנק
מרבנל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

**נמצא שדיקא על ידי בחינת ההמתנה -
שהוא בחינת שבועות - יכול להמשיך
על עצמו בחינת מצות ספירה כל ימיו,
כי יזכה לחשב על ימיו בכל יום ולחטוף
מה שיוכל, מאחר שחושב על אחריותו
בכל יום.**

**ואז בודאי יזכה שיגיע יום ישועתו
שיתקרב לו יתברך, בבחינת "כי יש
יום קראו נצרים", "נצרים דיקא, שהוא
לשון שמירה והמתנה:**

ליקושי הלכות, פיקדון ד, יב, ע"ש

יהלום

**אף על פי שאיני יוצא ידי
חובתי בכל יום... אני מחייב
לשום כל לבי ומנמתי
ותקנותי להמתין ולצפות
לישועת ה'. שם**

מה הולך לקרות בחג השבועות, הולכים לקבל מצוות חדשות?

אמנם המצוות הם אותם מצוות בעולם העשייה, אך בשבועות מקבלים חיות חדש באותם המצוות, (ליקו"מ סי' רס"ז).

איך מקבלים חיות חדש בכל מצוה?

על ידי לימוד ספרי צדיקים המבארים הסוד הפנימי שיש בכל מצוה, וכך מקבלים טעם חדש בכל מצוה, כמובא בתורה הראשונה בליקו"מ שה'שכל' שיש בכל דבר הוא 'החיות'.

גם כאשר אני לומד לדוגמא שע"י מצוה פלונית נמשך עלי איזה שפע מסויים, אני מרגיש שזה פועל אצלי חיות חדש?

ידעונו לבד אינו מחדש החיות. החיות מתחדש כאשר מבין 'שכל כללי', שהוא לא כאן לבד בסיפור, הוא לא עושה מצוות לעצמו, אלא שיש משהו מהצד השני שעומד ומצפה ומשתוקק למצוות שעושה. לזכור שכעת הוא מתייחד עם ה', ויש לו 'חן' נפלא אצלו - 'כמנוח חתן על כלה'. וכפי כמה שמושתדל לזכור שהמצוות שעושה כעת

הלכה פסוקה

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

אכילה ומלאכה לפני ספירת העומר

מענין לענין למתפללים ב'פגל המנחה' בערב שבת

א. כיון שאין לספור ספירת העומר עד זמן צאת הפוכבים, אבל אפשר לקדש ולאכל מזמן פגל המנחה - לכן יש להאריך להתחיל לאכול סעודת שבת חצי שעה לפני צאת הפוכבים. וזו שהתחיל אז, מתיר לו להמשיך לאכול אף על פי שהגיע כבר זמן צאת הפוכבים ואינו צריך להפסיק לספירת העומר. ונראה שמי שרגיל להתפלל בפגל המנחה, ראוי לו לעשות איזה זמן קבוע שאז סופרים, כי אחרת עלולים מאוד לשכח מלספור.

ב. ואם הגיע כבר הזמן האמור ועדיין לא התחילו לאכול - יש להמתין עד צאת הפוכבים כדי לקרא קריאת שמע וספירת העומר, ורק אחרי קריאת שמע וספירה, אפשר לאכול. ג. וזו שפגל זאת התחיל לאכול בתוך החצי שעה שלפני צאת הפוכבים - יש להפסיק ולהמתין עד צאת הפוכבים ואז לקרא קריאת שמע וספירה ואחר כך מתיר לאכול. וזו שרק עשה קדוש, נראה שישטל ידיו ויאכל רק 'פגת' ויפסיק סעודתו וימתין עד צאת הפוכבים ויספור וימשיך סעודתו.

ד. לפי האמור לעיל שמועיל מנוי 'שומר' להזכיר אף אין מועיל אם גם השומר אוכל אז - ולכן בסעודת השבת, לא יועיל מנוי שומר מאחד מבני הבית המשתתף בסעודה.

קטן שהוא פר דעת להזכיר. אך אינו מועיל שומר אשר גם כן אוכל אז.

(ג) וכן מועיל העמדת שיעור שיעלצל אחרי האכילה. אבל אינו מועיל הנחת פתק או הנחת השיעור על היד השנייה. (ד) חברים להפסיק לאכול תוך בהזכרת השומר או השיעור.

(ה) מי שרגיל להתפלל במנוי קבוע - אם יש צורך הגון אפשר להקל לאכול לפני תפלת ערבית הקבועה וספירת העומר. וכמוכן שבהגיע זמן התפלה, חברים להפסיק וללכת להתפלל.

(ו) הנמצא במקום שיקימו אותו בשעה מסוימת שישאר עוד זמן להתפלל, כגון באולם או מסעדה שלא יניחוהו להתעצב שם עד שיעבר זמן תפלה וכל שכן שלא יניחוהו לישן - מתיר לו לאכול לפני ערבית וספירה.

(ז) במקום שיש הרבה שלא התפללו עדיין, נראה שאפשר לאכול לפני התפלה וספירה.

(ח) אף דע שלא התירוף זה בסעודה גדולה שעלולה להמשוך עד שיעבר הזמן לגמרי או שעלולים להשתפר.

ה. כמו כן בזמן האמור, אסור להתעסק במלאכה כזו הנמשכת זמן רב וקשה להפסיק באמצע. אף יועיל כל ההתירים האמורים לעיל לגבי אכילה.

א. אסור לאכול לפני ספירת העומר. והינו אפילו למי שהתפלל כבר ערבית, שהרי אם לא התפלל עדיין ערבית - אסור כל האמור להלן בלאו הכי.

ב. אכילה האסורה אז, הינו: לחם יותר משהוא 'פבצה'. ויש אומרים שהיא הינו באכילת 'עוגה' פשעור הפ"ל. אבל מתיר לאכול 'תבשילים של חמשת מיני דגן' אם אינו קובעים סעודה על זה. וכן מתיר לאכול תבשילי פשור וירקות באיזה כמות שהיא. אמנם מי שאוכל אותם כ'ארוחת ערב' קבועה, ובפרט אם סועדים כמה ביחד, נראה שגכן למנע מזה.

ג. זמן האסור מתחיל מחצי שעה לפני צאת הפוכבים. ומי שהתחיל לאכול לפני החצי שעה האמורה, אינו צריך להפסיק לאכול בהגיע הזמן. אבל המתחיל לאכול בתוך החצי שעה הסמוכה לצאת הפוכבים - אינו בהגיע הזמן צריך להפסיק ולספור.

ד. אם יש דבר שיכול להזכיר לספור לאחר האכילה, מתיר להתחיל לאכול אפילו פשהגיע כבר זמן ספירת העומר ואפילו עדיין לא התפללו ערבית, ולכן:

(א) אם מבקשים מאדם אחר שיספירנו לספור לאחר האכילה, מתיר לאכול גם לאחר צאת הפוכבים. והמחמיר שלא לסמן על זה אלא רק בקדי לאכל בחצי שעה שלפני הזמן, תבוא עליו ברכה. אך אין לשנות סדרי הישיבות בגלל זה.

(ב) 'שומר' זה יכול להיות אשתו וכן